

udfører i saa vid Udstrækning som muligt Fornyelses-, Eftersyns-, Vedligeholdelses- og Reparationsarbejdet ved Materiellet, dels om Bord, dels i Land, værnepligtigt Mandskab i Skibe, dog kun for saa vidt disse er paa Togt eller under Kommando.“ Der er rettet mange Klager i de sidste Par Aar ogsaa til mig om dette Forhold. Man paastaar, at allerede nu bruger man meget stærkt det Mandskab, der er indkaldt til at aftjene deres Værnepligt, og sætter dem ind i Skibene, hvor der før var andet delvis fast Mandskab, der havde dette Arbejde. Hvis det derfor er paa denne Konto, at man skal tage Overskuddet, vil jeg meget bede mig fritaget derfor; det er ikke den Vej, man skal gaa. Naar en Mand er færdig med Skolen, og den varer jo kun 4—5—6 Uger, vil man altsaa sige til ham: Gaa du nu ned ved Maskinen, eller, hvis det er en Maler: Nu kan du gaa med din Malerpotte, og det bliver saa hele den Krigstjeneste, han gør. Jeg har ikke noget imod, at Skolen ikke varer længere, men permitter dem saa for Guds Skyld, lad dem komme ud af det med det samme. At bruge dem som nævnt synes jeg ikke er rigtigt. Der staar ganske vist „paa Togt eller under Kommando“, men under Kommando er man jo, naar man ligger i Fæstningen; og en Torpedobaad kan sejle ud den ene Dag og ind den anden. Man er derved fuldkommen Herrø over at kunne bruge Mandskabet. Jeg synes derfor, vi maa have mere Rede paa denne Paragraf i det kommende Udvalg, saa man kan blive klar over Forholdet. Jeg mener, man maa bort fra at benytte de paagældende Bestemmelser saa stærkt, som Tilfældet har været de senere Aar.

Som det allerede er nævnt, har man til Hensigt at adskille Flaade og Orlogsværft ret stærkt fra hinanden, men hvorfor saa ikke gøre det fuldt ud, ogsaa med Hensyn til det regnskabsmæssige og penge-mæssige? Jeg ser, at man vil ophæve Stillingen som Kasserer ved Orlogsværftet og slaa den sammen med Stillingen ved Flaadestationen. Naar man er inde paa at adskille, lad det saa ogsaa ske for Pengevæsenets Vedkommende, ellers kan det let ske, at man fører lidt fra den ene over til den anden, og det synes jeg ikke, man skal gøre. Jeg talte før om det værnepligtige Mandskab, og lad mig i denne Forbindelse sige, at det er en frygtelig Hoben Værkførere, man regner med derude: Mester og Andenmester, 13 Værk-

førere ved Orlogsværftet og 6 ved Flaadestationen. Nu har jeg nok set, at Kommissionen allerede formindsker det en Del, men Kunsten er ikke at skabe mange Værkførere, men at skabe dygtige Værkførere. Jeg tror derfor, det er bedst at faa saa faa som muligt, men til Gengæld dygtige Mænd, der virkelig kan overse deres Arbejde. Ogsaa det vil jeg gerne henstille til det kommende Udvalg at overveje og undersøge, om der ikke er noget at spare her. Jeg ser, at ogsaa en Del af Politiet skal forsvinde. Ja, det er jo ogsaa at gribe ind i disse Menneskers Tilværelse, som nu har haft deres Erhverv og Næring derude. Man vil bruge Soldater til Vagt i Stedet for. Det er maaske uundgaaeligt, og der er maaske ikke stort at sige til det, men ogsaa det er et Spørgsmaal, som jeg synes bør undersøges i Udvalget.

Kommissionen tænker sig altsaa, at der bliver en hel Del Arealer og Bygninger ledige, men i Slutningen af sin Betænkning siger den saa: Men vi skal først have undersøgt og overvejet, hvor vi skal flytte alt det Sprængstof hen, som ligger derude omkring, og det Spørgsmaal vil vi komme til i det næste Bind Betænkning, vi afgiver, hvor vi ogsaa skal have fat paa Krigsministeriet. Ja, der kommer det. Jeg tror, jeg tør sige, at det er et Fremtidsspørgsmaal, som ikke saa let lader sig løse. Jeg vilde ønske det, men nu har jeg i disse 14—15 Aar, tillige med min Partifælle Martin Olsen, gjort forskellige Bemærkninger og Henstillinger herom, og man har trukket paa Skuldrene og, om jeg saa maa sige, givet os en Sludder for en Sladder — det er maaske ikke et parlamentarisk Udtryk, men det er noget i den Retning. Og saa har man kørt videre. Jeg vil nu haabe, at Kommissionen tager alvorligt fat, og at ogsaa den højtærede Forsvarsminister, hvis han til den Tid er Indehaver af Embedet, vil tage kraftigt fat og se at faa disse Sprængstoffer flyttet. Jeg har adskillige Gange omtalt, hvor farligt det er at have dem liggende der, men ikke alene det, de ligger og hindrer Udviklingen af vor By, og derfor har jeg bedt om, at de maatte blive fjernet. Jeg ved ikke, om Kommissionens Medlemmer har været ude og undersøgt Forholdene, men jeg har forstaaet af Betænkningen, at de skal derud, og jeg vil da bede dem om at slaa et Slag over paa den dækkede Vej og se paa den. Jeg vilde helst have, at de ventede til Sommer, naar alting staar i Flor, saa vil